

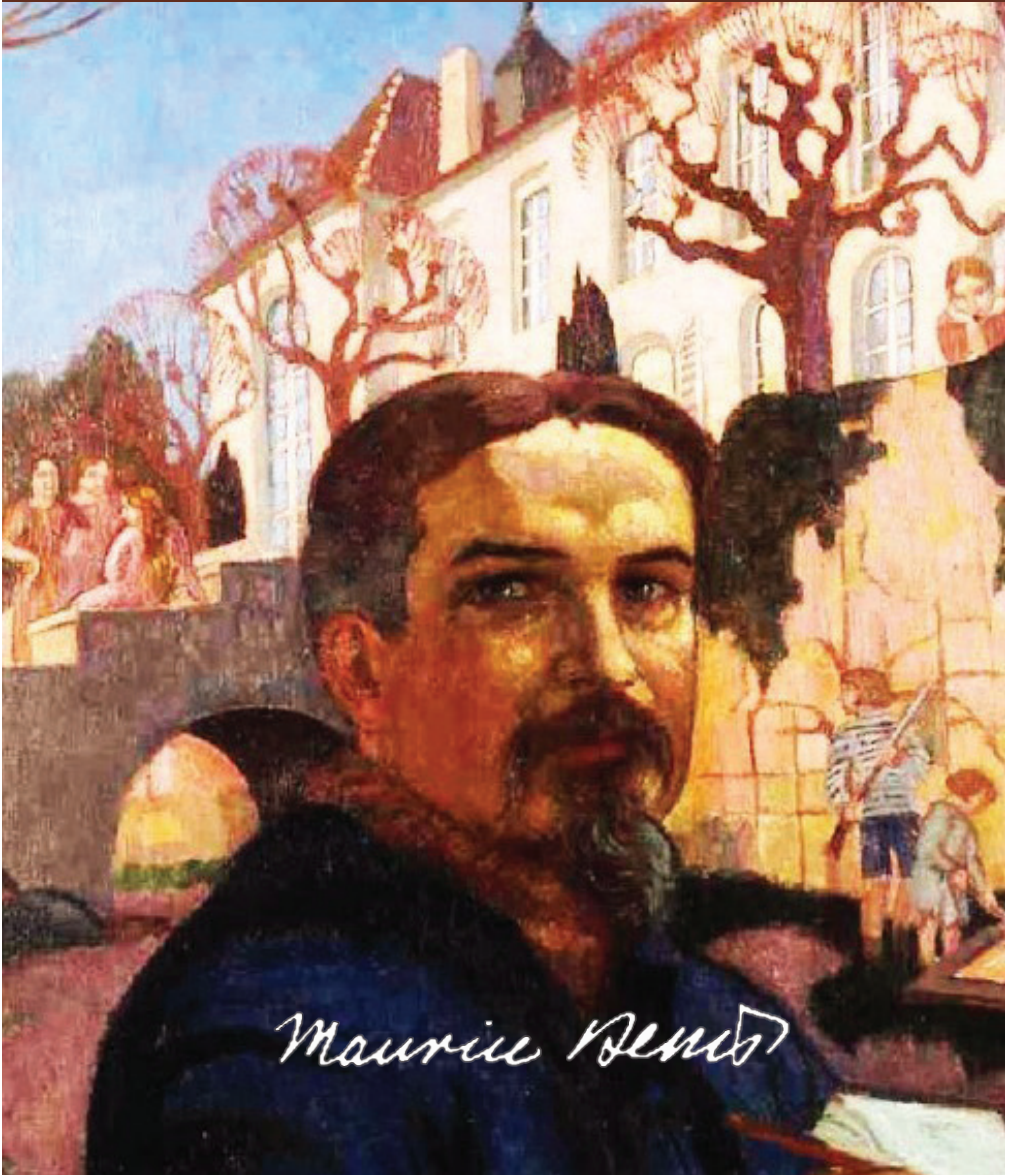
JOHANNES JØRGENSEN SELSKABET

NYHEDSBREV

Marts 2015

13. Årg.

Nr. 1

NYHEDSBREV

Medlemsblad for
Johannes Jørgensen Selskabet

Ansvh. red. **Stig Holsting**
Lykkesholms Allé 9 A,1.tv
1902 Frederiksberg C
Tlf. 8758 0303
Mob. 2129 0408
e-mail: stig.holsting@gmail.com
Kassererens e-mail:
johs.jorgensenselskabet@gmail.com
www.joannesjorgensenselskabet.dk
Bankkonto nr.: 1551 0010132908

Johannes Jørgensen Selskabet
er et litterært forum til studium af
digterens liv og forfatterskab.
Selskabet arbejder nært sammen
med Johannes Jørgensens Hus i
Svendborg og andre litterære
selskaber.
Medlemskab koster 175 kr. om året.
Hjemmeside: www.svendborg-bib.dk

Selskabets bestyrelse:

Stig Holsting, formand
Oluf Schönbeck, næstformand
Fælledvej 14 E, 5.tv.
2200 København N.
E-mail: oluf@hum.ku.dk
Tlf. 60863727.
Ove Klausen, sekretær. Ottosminde
22, 8960 Randers. Tlf. 86404032.
E-mail: oklausen@fiberflex.dk
Henning Fink-Jensen, kasserer.
Krogmosevej 28, 2880 Bagsværd.
Tlf. 23495938
Andreas Holsting. Ved Klosteret 6,
2100 København Ø. Tlf. 31219609.
E-mail: andreas.holsting@hotmail.com
Grafisk tilrettelæggelse: Kira Bierlich

Vor Frue I Skolen

*Fra Krybbens Seng til Korsets haarde Leje
fulgte Maria alle Jesu Veje.*

*De trende Dage, da han var forsvundet,
det var, som hendes Lykke var udrundet.*

*Men svulmende af Glæde gik den blide
Moder og Mød ved Æselindens Side,*

*mens hosianna hundredfoldigt bruste,
og Palmerne som Englevinger suste.*

*Dog nærmest stod hun ham i Korsets Kvide
den Dag, han for Alverden maatte lide.*

*Mens Solen blegned, og Disciple flygted,
Sit Moderkald trofast røgted.*

(Se artiklen s. 6)

Forsidebillede: Maurice Denis.
Selvportræt med familie. 1921.

Maurice Denis

– “en ægte Symbolist”

Af Stig Holsting

Johannes Jørgensen gik livet igennem med en uforløst maler i sin kunstneriske bagage. Broderen Valdemar havde vist sig at være en habil maler, og selv gav han af og til udtryk for sine tvivl om, hvorvidt det ikke var den bildende kunst, han egentlig burde have udtrykt sig ved i stedet for at blive forfatter. Historien bag dette valg kender vi. Når man læser hans mange levende og malende beskrivelser af landskaber, kunst og arkitektur og hvad han ellers i sine bøger giver en malende skildring af i sit meget farverige billedsprog, kan man gribe sig i at ønske, at han også havde ydet sit talent i den retning retfærdighed. I sine dagbøger viser han i perioder gode evner til at fastholde forskellige indtryk i blyantstreger, og selvom det ofte kniber med perspektivet, hersker der ikke tvivl om hans evner til at se og afskære et motiv og give dette udtryk i streg. Blandt disse forsøg er det ikke mindst ved de lette skitser af mennesker,

Maleren Maurice Denis (1870-1943).

han viser et vist talent. Men også i sine landskabsstreg kan hans forsøg godt minde om dem, H. C. Andersen udførte på sine rejser. Det er bemærkelsesværdigt, at i de perioder, hvor han var mest flittig med at tegne var dem, hvor han omgikkes billedkunstnere, som han især følte sig følelsesmæssigt knyttet til, så der er ingen tvivl om, at hans inspiration blev skærpet ved sin omgang med dem.

Under alle omstændigheder vil hans mange læsere i dag dog sikkert være glade for hans valg af det skrevne ord, hvor han er en mester. Her får man i tilgift ofte hans synsindtryk malet i ord, så man ser og føler med forfatteren og kan fornemme det på

*Tegning fra Johannes Jørgensens dagbog.
3/2 1916*

nethinden. Mon det ikke er en medvirkende årsag til hans forfatterskabs store popularitet også uden for hans åndelige univers?

I sin ungdom som journalist ved københavnske blade var han en skarp iagttager på maleriudstillinger, og hans anmeldelser af ny kunst og litteratur satte sig spor, som holder sig endnu i dag. Det viste ham som en god iagttager og analytiker og denne evne og fornemmelse for den store kunst skulle han siden få yderligere skærpet under sine mange rejser rundt i Europa, hvor han var en flittig gæst på kunstmuseer.

Gennem sit lange liv lærte Johannes Jørgensen adskillige kunstnere og forfattere at kende, og flere af dem knyttede han venskab med ofte til gensidig inspiration. Blandt de kvinder, han knyttede sig følelsesmæssigt til, var også talentfulde kunstnere som f.eks. Anita Renieri i Siena og siden Andrée Carof i Paris. Det var i samværet med dem, han især følte lysten til også at tegne sine iagttagelser.

En af de kunstnere, han i en moden alder kom til at kende personligt var den franske maler Maurice Denis (1870-1943), som han under et ophold i Paris i 1913 blev præsenteret for af en fælles bekendt, Denis' velynder den franske fabrikant og forretningsmand Gabriel Thomas, som ifølge Jørgensens oplysninger havde været medkonstruktør på Eiffeltårnet og tjent sig en formue derved. Han havde efter eget udsagn genvundet sin tro under påvirkning af Johannes Jørgensens bøger og Maurice Denis' kunst. I et brev til Ballin fortæller Jørgensen, at Thomas ejede 30 af Denis' billeder og havde "en hel Spisestue,

dekoreret af Denis". (Brev til Ballin 14. april 1913)

Men Denis var ikke et ukendt navn for Johannes Jørgensen før da, ligesom Johannes Jørgensen især ved sin Frans-biografi fra 1907 for længst var blevet et kendt og feteret navn i Frankrig og således også var kendt af Maurice Denis, der ved denne bog var blevet inspireret til at fordybe sig i den hellige Frans' spiritualitet. Mogens Ballin havde fortalt om sit møde med Denis i Bretagne, hvor de sammen med Jan Verkade havde været med i kredsen om Paul Gaugin og Émile Bernard og tillige havde været med blandt stifterne af kunstnersammenslutningen Les Nabis ("Profeterne"). Jørgensen bringer i sin bog om "Det ukendte Frankrig" et lille scenebillede af gruppens afsked med Paul Gaugin i 1891 på Lyon-banegården i Paris, da denne drog i frivilligt eksil til Hahiti. Blandt malervenerne på banegården var også Maurice Denis. Ganske vist havde Jørgensen ikke selv deltaget, men fået refereret scenen af sine venner Mogens Ballin og Jan Verkade. (Jørgensen, s. 99. 1930)

Verkade var blevet meget betaget af Denis, som blev kaldt "Nabi Denis" og hans kunst, og var efter Verkades udsagn en "ægte symbolist". (Verkade s. 65f. 1929) Ballin havde fortalt Jørgensen, hvordan de tre arm i arm havde vandret sammen på stranden i Bretagne. Det er således overvejende sandsynligt, at det har været Ballin og Verkade, som har gjort Jørgensen bekendt med Maurice Denis' kunst, som han i en kritik i Taarnet af en kunstanmeldelse af Emil Hannover betegnede med følgende ord: "Naar f. Ex. Maurice Denis –

*Maria med Jesusbarnet og den lille Johannes. Maleri af Maurice Denis 1898
(Ny Carlsberg Glyptotek i Kbhvn.)*

for at nævne en af de yngste – kan kaldes Symbolist, er det ikke, fordi han i billedlig Form udtrykker Levevisdom. Men det beror paa, at han overalt opfatter og gengiver Tingene *essentielt*, at han tegner den *indre*, væsentlige Linje, ikke den ydre, tilfældige. Naar saa meget af hans Kunst bærer Drømmens Præg, hidrører dette netop fra, at Tingenes inderste Væsen synes ham en Drøm". (Taarnet, feb. 1894 s. 239)

Men siden skulle Jørgensen stifte nærmere bekendtskab med Maurice Denis' kunst i en større sammenhæng, idet han under sin Tysklandsrejse i 1904 på en

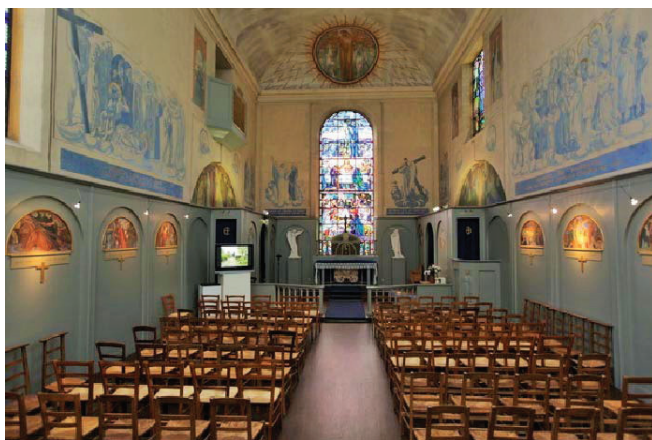
udstilling for religiøs kunst i Düsseldorf mødte hans billeder. I sine erindringer nævner han en "Bebudelsesscene", som tidligt havde gjort indtryk på ham. Sandsynligvis er der tale om en erindringsforskydning, da der næppe er tale om en bebudelsesscene men snarere om et billede forestillende "Maria med Jesusbarnet og den lille Johannes" fra 1898 men i form af et familiebillede med komponisten Ernest Chaussons hustru og børn ved deres villa ved Firenze. Han beskriver nemlig billedets baggrund som et udsyn over Firenze fra Fiesole, som ikke forekommer på nogen

bebudelsesscene af Denis. Da billedet oprindeligt var i Mogens Ballins eje, må han i tiden omkring århundredeskiftet have set det hos ham. I et brev til Maurice Denis hylder Ballin med stor begejstring billedet, og selv havde Denis i et brev til malerkollegaen Jean-Édouard Vuillard skildret scenariet således: " ... dette hus ... anbragt højt oppe på blomstrende terrasser, omgivet af Oliventræer, halvvejs op til Fiesole, hvor hvide, gule og rosa huse ligger trinvis, og for vore fødder Firenze i den blånende morgen og aften, i det fjerne Toscanas bløde bakke- drag, smægtende, så langt øjet når." Fra Ballin kom billedet i brygger Helge Jacobsen eje, måske ved Ballins død i 1914 for i 1927 at indgå i Glyptotekets samlinger. Mogens Ballin og Helge Jacobsen var bekendte fra den katolske menighed i København.

Et andet billede af Denis "Vor Frue i Skolen" havde inspireret Johannes Jørgensen til et digt, som blev trykt i det dansk-katolske juleblad *Julekerten* i 1905 (se s. 2). I sin biografi over Mogens Ballin kalder Peter Schindler Maurice Denis for "Frankrigs Joakim Skovgaard" på grund af hans stærke

religiøse billedsprog (Schindler s. 51). Men hvor Skovgaards kirkekunst snarere er malet bibelhistorie, er Denis' kunst forlenet med en forfinet, sværmerisk og æterisk spiritualitet. Den kan bl.a. opleves i det lille kapel ved hans museum i Saint-Germain-en-Laye ved Paris, som han i et brev til Johannes Jørgensen omtaler kort efter at have fuldført udsmykningen: "Og måske kommer De også til St. Germain, hvor De vil kunne se, at jeg har færdiggjort mit kapel." (Denis 31. maj 1930) Denis blev da også anset som en af tidens førende religiøse kunstnere. Men blandt hans kendte ikke-religiøse monumentalværker er loftdekorationen i Théâtre des Champs Élysées i Paris, en parafrasering af kunstens udtryk i toner og ord, som Jørgensen begejstret beskrev i et af sine "Strejftog" i *Nationaltidende* i 1913. Heri bringer han i øvrigt en fyldig omtale af den kunstner, som han snart efter skulle knytte venskab med. (Nat. Tidn. 10. maj 1913).

Johannes Jørgensen tegner i sine erindringer et smukt minderids over sit første besøg i Maurice Denis' hjem i Saint Germain en

Kapellet på Denis' ejendom, som han udsmykkede og omtaler i et brev til Jørgensen i 1930.

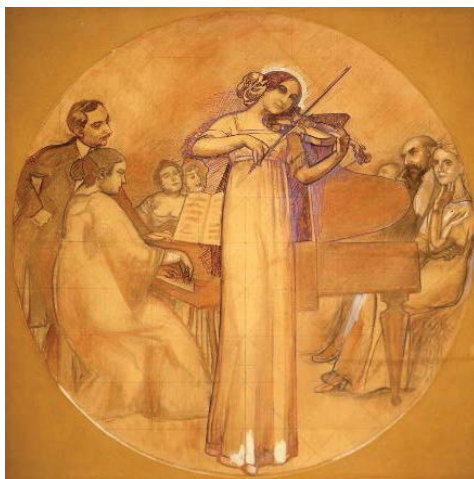
Denis: Jan Verkade
(i midten) sammen med
to andre munke.

Laye ved Paris i 1913, hvor denne boede med sin hustru og store børneflokk. Forholdet mellem dem udviklede sig hurtigt til varm fortrolighed. Deres korrespondance er stærkt præget

af en inderlighed i tonen, som tydeligvis har været båret af et åndeligt og mentalt slægtskab og gensidig påvirkning, og efter dagbogsnotaterne at dømme, så Johannes Jørgensen i Denis' familieliv tillige forbi- ledet på et harmonisk kristent ægteskab, som det ikke var blevet ham selv forundt. Desuden var Denis som religiøs kunstner også det forbillede, som han i sin kompleksitet som menneske og kunstner ikke mente selv at kunne leve op til. I et brev til Mogens Ballin skriver han følgende, der må stå som en karakteristik af hans samvær med Denis i dennes hjem: "Fra den prægtige Maurice Denis tusind Hilsener! Jeg var der i Onsdags, vi talte meget om dig, og han læste et vidunderligt smukt Brev op fra Verkade. Konen ser mig noget flamsk ud, men Børnene er dejlige". (Brev til Ballin 25. april 1913). Denis' "flamske" hustru, som han fik 7 børn med, døde i 1919 og i 1921 giftede han sig igen og fik med sin anden hustru endnu 2 børn.

I samme brev til Ballin skriver Johannes Jørgensen yderligere om sit ophold i Paris, der siger en del om hans tilstand på denne tid, som forholdet til Denis sikkert har forstærket: "Dette Ophold i Paris tegner i det Hele til at blive usædvanlig rigt. Jeg føler mig saadan *hjemme* her – hvad der maaske ikke er underligt, naar man i et kvart Aarhundrede har nærret sig med fransk Poesi og fransk Fromhed. Jeg føler, at jeg har Forudsætningen for det Liv, som leves her, og

"La sonate". En af Denis dekorationer
i Theatre des Champs-Élysée i Paris.

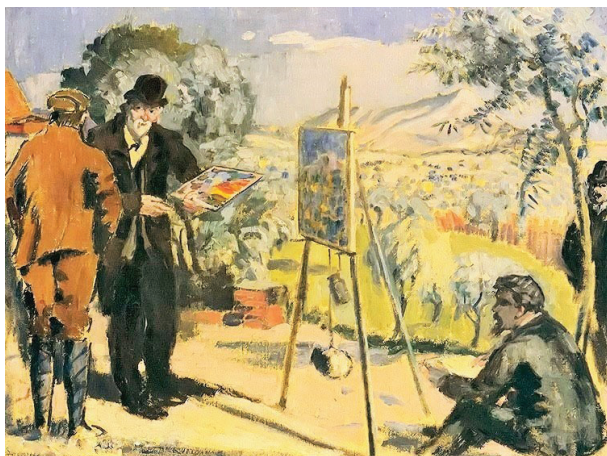
undertiden slaar den Tanke ned i mig, om det ikke er her, jeg skal blive? Belgien kan aldrig være mig noget aandeligt Fædreland. Frankrig er det". Brevet er skrevet få uger før han rejste til Louvain i Belgien for at begynde et engagement ved universitetet. (Se i øvrigt NYHEDSBREV nr. 3, 2014).

Fransk katolicisme havde måske mere end italienernes umiddelbare fromhed i mange år stået for ham som det rene og ukomplicerede fromhedsliv – også før han i 1914 traf Andrée Carof. Denne fascination skulle vedblive at holde sig i de kommende mange år. Da han i 1930 udsendte bogen om "Det ukendte Frankrig" indledte han med en gennemgang af franske fromheds-traditioner – "det *hellige* Frankrig" – "det *hellige* Paris" på martyrernes bjerg. At han overvejede at bosætte sig i Paris, kan jo alligevel nok undre den, der altid har anset Johannes Jørgensen kun som eksponent for romansk-italiensk spiritualitet. Det er således noget af et paradoks, at han kunne dele sin kærlighed mellem Assisi og Paris – to tilsyneladende uforenelige poler som ild og vand. Selv karakteriserer han sig som et menneske, der søger selskab men befinder sig bedst i ensomhed; det illustrerer vel egentligt godt dette modsætningsforhold og måske ligger forklaringen her.

De to kunstnere har tydeligvis ved deres evner og livsholdninger øvet indflydelse på hinanden ved gensidig inspiration - Jørgensens Denis-inspirerede digt er allerede nævnt, og i et brev til Johannes Jørgensen skriver Denis bl.a. efter at have læst Jørgensens bog om Provence (dansk "Af Oliven-træets Frugt" 1925): "Jeg har lige igen sammen med Dem foretaget min rejse til

Provence, og min glæde har været stor ved at gense Deres billeder – thi De har forstand på at male Jeg har fulgt Dem skridt for skridt, undertiden ved at fuldstændiggøre Deres beretninger eller Deres beskrivelser." (Denis 31. maj 1930) At Maurice Denis' religiøse kunst for Johannes Jørgensen stod som den sande og mest oprigtige symboise mellem symbolisme og religiøs spiritualitet kunne jo kun forstærke disse tendenser. Han har i Denis' kunst dog også kunnet finde genklang i sit eget livs evige dobbelthed – synet på kvinden som både en åndelig inspiration og et kødeligt problematisk væsen – udtrykt med et Faustcitat han ofte brugte: "Zwei Seelen" – to sjæle, som kæmper mod hinanden. Han fandt således i Denis' kunst både en vekselvirkning og en samklang mellem en åndelighed ofte udtrykt i spirituel æstetik i luftige gevandter og kvindelig skønhed i udtryksfuld og frodig nøgenhed.

Selv havde Jørgensen allerede tidligt lagt dansk symbolisme bag sig som "noget ubestemmeligt", som han udtrykker det i sin lille bog "Livsløgn og Livssandhed" (1896 s. 39). Symbolismen, som den havde givet sig udtryk fra begyndelsen i 1893 og videre, havde for ham ingen mening løsrevet fra det metafysiske. Vel var der andre troende forfattere og malere, som havde sluttet sig til symbolismen, men da det kom til stykket, kunne de ikke følge hans ideer, som de i stigende grad kom til udtryk påvirket af fransk ny-katolicisme ved digtere som Baudelaire, Verlaine og Mallarmé og skribenter som Leon Bloy, Ernest Helo og J. K. Huysmans. Da han i 1893 i Taarnet proklamerede symbolismens manifest og

Maurice Denis for Cezannes fødder. I et brev til Johannes Jørgensen omtaler Maurice Denis sit billede af Cezanne, hvor han også selv figurerer: "Jeg har malet Cezanne, da han arbejdede med motivet lidt oven for det landsted, som De har besøgt [se "Af Oliventræets Frugt" s.113 ff.]. Han bar sin sorte jakke, plettet af farver ligesom Deres danske Maler [Albert Gottschalck], og i baggrunden lyser hans bjerg ved St. Victoire. Måske kan De huske dette maleri, det findes hos mig og er dateret 1905."

opstillede den "klerikale symbolisme" som en reaktion mod naturalismen, var det med udtryk som "det hinsides" eller "det metafysiske" som endnu acceptable begreber af de andre unge oprørere – eller som det blev formuleret af Helge Rode: "Det sjælelige Gennembrud". Men da Jørgensen senere – ikke mindst under påvirkning af Ballin og Verkade - udvidede dette begreb og umisforståeligt lod sin voksende gudstro skinne igennem, var det derfor også tegnet på symbolismens ophør i hans fortolkning – i hvert fald inden for Københavns volde. Verkade forsvandt ned i sit kloster og Ballin fordybede sig i sit kunsthåndværk, og selv kastede han sig ud i et bittert opgør med tidligere forbundsfæller. Derfor så han i Maurice Denis' kunst videreførelsen og fuldkommengørelsen af de tanker, som han havde formuleret i *Taarnet*: "Den sande Kunstner er derfor nødvendigt Symbolist. Hans Sjæl genkender bag de timelige Ting den Evighed, hvorfra hans Sjæl er udsprunget [...] Disse Sjælstilstande er de kunstneriske Øjeblikke, dem, enhver ægte Begavelse

kender, [--] at se Gud". (Taarnet dec. 1893 s. 55) Her så han kunstens forening med det religiøse univers således, som den tidligt havde været udført af malere som Fra Angelico, Giotto og flere af italiensk førrafaelitiske malere.

I Danmark var kunstnere som f.eks. brødrene Niels og Joakim Skovgaard og Niels Larsen-Stevns stærkt religiøse i deres motivvalg, selvom man vel næppe kunne betegne det som egentlig spirituel. Imidlertid viser Denis i et brev til den danske maler Ludvig Find, som havde arbejdet for Joakim Skovgaard i Viborg domkirke, at han var yderst opmærksom på Skovgaard og hans religiøse billedverden, som han sandsynligvis havde fået kendskab til gennem Mogens Ballin. Det var hans agt at inddrage Skovgaard i en udstilling om religiøs kunst i Paris. Siden sluttede Larsen-Stevns' elev og Johannes Jørgensens ven den unge Birgitte Westh sig til de gamle idealer, og selvom hun ikke havde sine forbilleders format, udtrykte hun sig i højere grad ved påvirkning fra de gamle prærafaelitiske mestres idealer. At

Johannes Jørgensen i hende netop så sine religiøse principper forenet med sin tro har sin naturlige forklaring i og med, at de også delte deres katolske tro – netop de samme faktorer, som knyttede Johannes Jørgensen og Maurice Denis så tæt sammen.

Jørgensens og Denis' korrespondance ophører i 1931 uden, at vi kender grunden dertil, men sandsynligvis skyldes det, at maleren næsten helt mistede sit syn hvad vel umuliggjorde fortsættelsen af en brevvæksling. I et af sine sidste breve til Jørgensen beklager han sit handicap, der bl.a. nu havde gjort ham helt blind på det ene øje. Efter Andrée Carofs pludseligt død i januar 1933 besøgte Denis imidlertid Johannes Jørgensen i Assisi, hvor digteren forærede ham sit mindeskrift over Andrée. Andrée havde i øvrigt ikke haft den store sympati for Maurice Denis kunst. I sin dagbog 17. dec. 1916 skriver Jørgensen:

"Hvad Kunsten angaar, har jeg bragt hende [Andrée] i Forbindelse med Maurice Denis, som hun foreløbigt kun hører paa med et halvt Øre (i denne underlige Overlegenhed overfor betydelige Personligheder minder hun om min Hustru. Ingen af dem holder af at anerkende)."

Som med andre af Johannes Jørgensens venner fortsatte kontakten imidlertid med næste generation, idet der foreligger en større korrespondance mellem ham og Maurice Denis' datter Bernadette Denis, der som sin far var maler men i 1933 indtrådte i et Clarisserkloster i Assisi. Her var Johannes Jørgensen et omsorgsfuldt mellemlid mellem datter og far især i en vanskelig tid for Bernadette, der på grund af helbredsproblemer atter måtte forlade klostret. Ved Denis død i 1943 ophører forbindelsen med familien Denis tilsyneladende helt.

Maurice Denis' hjem i Saint Germain en Laye ved Paris, der i dag står som museum.

Litteratur

Johannes Jørgensen: Mit Livs Legende Bd. VII s. 89-90

Johannes Jørgensen: Fra det ukendte Frankrig, 1930.

Caterina Zappia: Maurice Denis e l'Italia, Perugia 2001

Henrik Wivel: Skyggeliv s. 53-61.

Jan Verkade: Die Unruhe zu Gott. 1929.

Peter Schindler: Mogens Francesco Ballin. 1936

Breve fra Maurice Denis til Johannes Jørgensen, Det Kgl. Bibl. i Kbhvn. (ACC 2006/24, kp. 19)

EN GAVE VENDER HJEM

På sin 80-årsdag d. 6. november 1946 modtog Johannes Jørgensen Dansk Forfatterforenings hæder ved at blive tildelt foreningens laurbærkrans. I Nyhedsbrev 2007 nr. 4 skrev komponisten Bernhard Lewkovitch om den dag, han fra orgelpulpitret i Sankt Ansgars kirke i Bredgade i København overværede, hvordan digteren dagen efter modtagelsen kom ind i den ellers ganske tomme kirke og lagde kransen på Mariaaltret. Siden 1946 har kransen ligget på Domkirkens museum, men ved en enig menighedsrådsbeslutning vedtog man i beg. af januar, at den nu rettelig hører hjemme i Johannes Jørgensens Hus i Svendborg. Her vil den nu indgå i husets samling

ET "nyt" PORTRÆT

Det sker af og til, at ny og hidtil ukendt materiale vedr. Johannes Jørgensen dukker frem. Således har vi fået kendskab til et ikke tidligere kendt portræt af digteren udført af grafikerken Ebba Holm. Det er en samler i Sønderjylland, som har gjort os bekendt dermed og sendt os en affotografering deraf. Tegningen er udført i Assisi uden angivelse af årstal.

Ebba Holm hørte til digterens vennekreds og er måske i denne sammenhæng bedst kendt for at have gjort Johannes Jørgensens EXLIBRIS. I anden-udgaven af *Fioretti* fra 1944 kan man se hendes træsnit af den hellige Frans med ulven fra Gubbio og i Johannes Jørgensens hus i Svendborg hænger adskillige af hendes pasteller og akvareller fortrinsvis med motiver fra Assisi. For nylig erhvervede Huset et træsnit af hende forestillende den hellige Frans med fuglene.

En kopi af det "nye" portræt vil nu indgå i Husets samling.

UDSTILLING PÅ NIVAAGAARD.

13. juni åbner Nivaagaard kunstmuseum en særudstilling med værker af den danske maler Jens Lund. Det er en fascinerende symbolverden, som åbner sig for den besøgende grænsende til mysticisme. Jens Lund (1871-1924) hørte til den første generation af symbolistiske malere, der fik stor betydning for senere kunstnere.

Udstillingskataloget siger bl.a. om Jens Lund billedverden: "Her er art nouveau i nordisk aftapning og skønvirke med international udsigt. Jens Lund skildrede minderne og nuet, følelser og drømme, stemninger og dilemmaer i et formsprog, der også i dag taler til alle."

Udstillingen, som tidligere har været vist på Vejen Kunstmuseum, har åbent til 24. oktober 2015.

MEDDELELSER FRA BESTYRELSEN

Det har endnu ikke været muligt at åbne selskabets nye hjemmeside på den gamle hjemmesideadresse. Imidlertid kan den findes, hvis man går ind på google og søger på navnet Johannes Jørgensen. Man vil imidlertid konstatere, at man endnu kan finde den gamle hjemmeside på den gamle adresse. Vi håber snart at få problemet løst.

SOMMERMØDE 2015

Søndag den 23. august afholdes årets sommermøde i Møstings Hus. Program vil følge med Nyhedsbrev i juni.

OBS!

Til dem, der endnu ikke har fornyet deres medlemskab af Johannes Jørgensen Selskabet er der indlagt en lille påmindelse i bladet. Husk at skrive afsender på indbetalingen – og at kontingentet nu er 175 kr.